



**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, 1680

45. An pro tuendo honore, & vita puellæ prægnantis licitum sit sine timore
censurarum procurare abortum foetus animati? Et an doctrina huius
quæstionis vera sit in foemina cuiuscumque conditionis, ...
-

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76372](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76372)

na à la fufée de la madre, y à la muerte de la creatura, no haviendo otro remedio para librar la madre, es licito tomarla: por que se ha de preferir la vida de la madre, y muerta ella à maravilla vivira la creatura, y lo mismo digo, quando el medicamento es dudoso.] Si igitur de vita matris, & fœtus omnino desperatum fit, licitum erit medico, & ad id tenetur, ait Sanchez, applicare medicinas ad matris salutem & ad fœtri nocendum ejusque abortum: imò etiam si medicamenta sint dubia, auxilium, vel mortem potius sint illatura, in tali eventu melius est anceps auxilium experiri, quam omni spe destitutam, sincere infirmam perire. 6. Notandum est tamen cum Lessio lib. 2. c. 9. dub. 10. num. 63. & aliis communiter, quod quando proles est animata, illicitum erit, præbere matri medicamentum directe curativum cum notabili periculo prolis, si certum erat, vel valde probabile, prolem sine illo vivam edendam. Sed Sanchez ubi supra de matr. tom. 3. lib. 9. disp. 20. n. 17. existimat casum hunc rarissimum esse, ac moraliter impossibile; matris enim morbo laborantis lethali, corrupti humores alimentum quo puer nutriendus est, ita inficiunt, ut penè miraculum sit, matre pereunte fœtum incolumem evadere. Sed ad alia procedamus.

RESOL. XLIV.

An ad evitandum periculum vitæ, & infamiae puella prægnantis, sit licitum procurare abortum, si fœtus non sit animatus? Ex part. 6. tract. 8. & Misc. 3. Ref. 37.

^{Sup. his seqq. in hoc §. sup. in ref. 40. §. 1. in fin. & §. Sed diff. cultas.}
^{Sup. hoc sup. in ref. 10. §. rectè in fin. & in ref. 41.}
^{Quæ hic est §. 1. antecedens, & in ref. seq. & sup. in ref. 38. §. 1. in fin. sed lege eam à princ. & §. 8. ejus primæ not.}
PRO affirmativa sententia in 3. part. tract. 5. ref. 11. adduxi Torrellancam de Magia, lib. 2. cap. 43. num. 10. & quidem putabam suam sententiam à nemine sequendam esse, sed deceptus sum, nam illam postea docent Leo Zambell, in Repertorio Morali, verb. Medicus n. 11. Bordon, in Consiliis Regul. ref. 45. §. 4. n. 4. in fine. Et hanc sententiam tanquam probabilem admittit novissimè Magister Lezzana in summa Questionum Regularium, tom. 3. verb. Abortus, n. 5. ubi sic ait. Peccatum grave est procurare abortum etiam in casu quo fœmina Nobilis, aut Monialis cum viro peccaverint, & timent mortem vel infamiam, vel scandalum si gravidæ fiant, non enim sunt faciendæ mala, ut veniant bosæ, & est contra ordinem impedire conceptionem fœtus, nam semen & copula à natura sunt instituta ad prolis conceptionem & generationem. Dicit tamen Azorius oppositam esse opinionem aliquorum, quos nō refert, quam credo probabilem solum in eo casu quo nullo alio omnino modo, nullavē viā impediri posset infamia, aut mors talis fœminæ, tum enim non videtur esse intrinsecè malum procurare abortum fœtus inanimis, aut impedire conceptionem ipsius. Ita Lezzana, cui etiam addendus est Ægidius Trullench in Decalogum, tom. 2. lib. 5. cap. 1. dub. 4. n. 1. sic asserens. Aliqui existimant si aliud non suppetat remedium, licere procurare abortum fœtus tamen inanimati ad evitandum periculum vitæ, & infamiae puellæ prægnantis, sicut diximus licere ad evitandam mortem naturalem. Hæc autē opinio non omnino placet Dianæ, & meritò quidem, non tamē videtur improbabilis. Ita Trullench. Et tandem non desinam hic adnotare, quod consultus de hoc casu à viro nobili, & fide digno testatus est mihi doctissimum Theologum Societ. Jesu quem ego scio, respondisse, ut supradictum est licitum esse pro salvanda vita & honore puellæ prægnantis procurare ejus abortum ante fœtus animationem. Sed adhuc ego non discedo à sententia negativa, quam supra docui, & docet novissimè pluribus citatis, & me etiam relato Pater Thesaurus in Praxi, part. 2. verb. Abortus, cap. 1. limit. 3. ubi testatur hanc sententiam

esse communem inter Theologos, & Iustas, quod etiam fateretur Eligius Bassæus in florib. Theolog. præf. vers. Abortus, num. 1. & contrarium esse improbabile tenet doctissimus, & amicissimus Pater Magister Candidus in Disquis. Mor. 10. 2. disquis. 1. art. 1. Imò audio, si verum est, fuisse damnatum in Congregatione Sancti Officij.

RESOL. XLV.

An pro mendo honore, & vita puelle prægnantis licitum sit sine timore censurarum procurare abortum fœtus animati?

^{Et an doctrina hujus questionis vera sit, in femina cuiusque cumque conditionis id est, si Monialis sit & Deo sacra, aut Nobilis, aut etiam si scandalum timeatur?}
^{Et quid postquam natus est fœtus, an licitum sit eum occidere, vel suffocare, ne reveletur peccatum? Ex p. 7. tract. 5. Ref. 32.}

^{§. 1. Pro probabilitate partis affirmativæ adduxi quos DD. in p. 6. tr. 8. * ref. 37. Sed ego illam prorsus improbabilem puto; Et idcō negativam sententiam novissimè meritò docuit Ludov. Cuspinus in curs. Theol. tom. 2. tract. 18. disp. 3. sect. 5. n. 40. ubi sic ait. Non tamen est licitum applicare matri medicinas præfatas, quando non periclitatur vita matris ex malis humoribus, vel ex abundantia sanguinis: unde si tales medicinæ sumantur ad abortum fœtus, vel impediendam generationem, quia alias si detegatur peccatum matris, occidetur à marito, vel à propinquis. In hoc ergo casu non licet sumere medicinas, vel applicare, propter vitandam mortem matris cum periculo mortis fœtus: licet neq; postquam natus est, licitum est illum occidere vel suffocare ne reveletur peccatū. Ratio est, quia tunc fœtus non est aggressor, ut ita dicam, sed mater ipsa est causa sui periculi provenientis ab extrinseco. Unde patet minus licitum esse procurare abortum ad vitandam infamiam, vel propter periculum quod mater est experta aliquando in ipso partu. In his ergo casibus, neque per accidens, neque indirectè licet fœtum occidere, vel exponere mortis periculo; esset enim talis mors voluntaria, etiam per accidens intentā. Ita Cuspinus, cui adde Scipionem de Rubis in Apbor. Epist. ver. Abortus n. 3. Mazuchello tract. de cast. ref. 2. c. 3. disp. 4. n. 24. & Dicaillum de Iust. lib. 2. tr. 1. disp. 10. dub. 13. n. 173. qui addit hoc verum esse in femina cuiuscumque conditionis, id est etiam si nobilis sit, aut monialis & Deo sacra, aut etiam si scandalum timeatur. Probat primò, quia non sunt faciendæ mala, ut eviantur bonæ. Secundò quia hoc est contra naturam generationis; fœmina verò sibi imputet periculum mortis vel infamiae. Et ita hanc sententiam me citato tenet novissimè noster P. Alphonsus de Leone de censuris Recoll. 7. n. 18.}

RESOL. XLVI.

An licitum sit suadere abortum, quando mulier prægnans parata est se occidere ad infamiam vitandam? Ex p. 7. tract. 5. Ref. 39.

^{§. 1. Negativè videtur respondendum ex P. M. C. dido in Disquis. tom. 1. Disquis. 1. art. 2. dub. 2. n. 5. ubi nostra sententia non videtur admittit confirmari ad minus malum. Sed ego teneo affirmativam sententiam cum Mazuchello tract. de cast. ref. 2. c. 3. disp. 3. quæst. 3. difficult. 1. num. 63. ubi sic ait. Quoties pater esset animo firmatus, ac determinatus occidere filiam suam, quam gravidam comperisset ex præ-}